

بسم الله الرحمن الرحيم

وقت نماز وقت مبقات است. چطور حضرت موسی رفت به مبقات و در آن مبقات با خدا صحبت کرد و خدا با او صحبت کرد و آدابی داشت، مبقاتی بود، یعنی یک وقت گذاشتنی بود که برود در محضر خدا و با خدا مناجات بکند.

مبقات یعنی آن موعد و آن وقت معین که قرار گذاشته می شود که در آن موقع دو موجود با هم برخورد بکنند و صحبت‌هایشان را بکنند.

وقت نماز مبقاتی است بین خدا و بنده. پنج وقت نماز، پنج مبقات است. آن مبقاتی که در قرآن می فرماید حضرت موسی داشت و به مبقات رفت و با خدا مناجات را شروع کرد، آن را به نظر بیاورید! هر وقت نماز برای من و شما مبقاتی است بین ما و خدا، یک وعده گاهی است که بین ما و خدا، وقت معینی است که وعده گذاشته شده است که ما در محضر خدا حاضر باشیم و به مناجات پردازیم. مبقات است، خوب توجه کنید!

فرض کنید ظهر می شود فوری برود با عجله مثلاً یک وضو بگیرد، حواس و فکرش این در و آن در باشد و پراکنده و هیچ نداند چه کار می کند؟! اینجور به مبقات آمدن هیچ نمی شود اسمی بر آن گذاشت! انسان هیچ نمی داند چه کار می کند!

وقتی که توجه دارد مبقات است، وقتی که موقع وضو گرفتن می شود، اوضاعش عوض می شود، افکارش عوض می شود. در صحبت‌هایم شنیده ای که در روایت آمده، آن عایشه گفته است که رسول الله صلووات علیه وآله ما را، یعنی عیالاتش را مدید و صحبت می کرد ولی وقت نماز که می شد، وقتی ما را می دید، کائنه ما را نمی شناسد! یعنی آنچنان مجذوب آن مبقات و آداب و حدود [می شد]! آن مبقات به جانب حق بود که، عیالش می گفت وقت نماز که می شد وقتی ما را می دید کائنه ما را ندیده است، اصلاً ما را نمی شناسد، اینجور بود.

وقت نماز که می شود، وقت وضو که می شود، خودتان را خوب جمع کنید که به میقات می روید. وعده گاه است، میقاتی است بین شما و خدا. خودتان را جمع بکنید و با حضور وضو را بگیرید، در وضو آن دعاها را بخوانید. بدانید کجا ایستاده اید، میقات است.

از اول در خلقت این در نظر گرفته شده است که این ساعت قرار است شما با خدا صحبت بکنید. خدا منتظر این است که شما چه آوردید، میقات است، کلمه «میقات» را فراموش نکنید.